ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ MAURICE BARING

Η ΝΕΡΑΪΔΑ

Ὁ Πέτρος, ἢ ὁ «Πετράσκα», ὅπως τὸν ἔλεγαν ὅλοι, ἦτανε ὁ παραγυιὸς τοῦ μαραγκοῦ· τὰ μάτια του ἦτανε γαλανὰ καὶ τὰ μαλλιά του ξανθά· ἦταν ἔξυπνο, ἐργατικὸ καὶ καλὸ παιδί· πάντα ἥσυχος, φρόνιμος, καὶ σοβαρός· ἤξερε καλὰ τὴν τέχνη του καὶ εἶχε μάθει καὶ γράμματα ἀρκετά. Διάβαζε πολλὰ βιβλία. Μιὰ φορὰ τοῦπεσε στὰ χέρια μιὰ μετάφραση τοῦ Μόντε – Χρήστου, καὶ τὸ βιβλίο αὐτὸ ἄναψε τὴν φαντασία του καὶ τὸν ἔκανε νὰ θέλῃ νὰ ταξειδέψῃ, νὰ πάῃ νὰ ἰδῇ νέους τόπους κι' ἄλλους ἀνθρώπους. Αὐτὸ ἦτανε τὄνειρό του.

Εἶχε ἀποφασίσει λοιπὸν ν' ἀφίσῃ τὸ χωριό του καὶ νὰ πάῃ νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχη του σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς μεγάλες γειτονικὲς πόλεις· ἀλλά, προτοῦ ἀκόμα κλείσῃ τὰ δεκαοχτώ, τοῦ συνέβη κᾶτι,ποὺ ἄλλαξε τελείως τὶς ἰδέες του καὶ ἔστρεψε ἀλλοῦ τὶς ἐπιθυμίες του καὶ τὰ ὄνειρά του. Ἀγάπησε...

Ἀγάπησε τὴν Τατιάνα, τὴ λιγερὴ κοπέλλα μὲ τὰ σταχτογάλανα μάτια, τὰ λεπτὰ κ' εὐγενικὰ χαρακτηριστικὰ καὶ τὰ καστανὰ μαλλιὰ ποὺ χρυσίζανε, ποὺ δούλευε στὴ φάμπρικα.

Αὐτὸ συνέβη τὴν ἐποχὴ ποὺ λυώνανε τὰ χιόνια, πρώτη καλὴ μέρα τοῦ Ἀπρίλη.

Ἦτανε Κυριακή, μόλις εἶχε σχολάσει ἡ ἐκκλησιά. Ὁ Πετράσκα εἶχε δῇ κι' ἄλλοτε τὴν Τατιάνα· ἀλλὰ αὐτὴ τὴν ἡμέρα ἦτανε διαφορετική...

Ἀλλὰ κι' ἡ Τατιάνα ἀμέσως τὸν ἀγάπησε. Ἡ πρώτη ἀγάπη τοὺς ἦρθε γλυκειὰ καὶ γρήγορη, μαζὶ μὲ τὴν πρώτη τῆς ἄνοιξης λιακάδα, ὅπως ἔρχεται στὰ πουλιά.

Ὅλη τὴν ἄνοιξι κι' ὅλο τὸ καλοκαῖρι μεῖναν ἀγάπημένοι, καὶ τὸ βρᾶδυ βγαῖναν ἔξω καὶ περπατούσανε μαζύ.

Ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸ ὁ Πετράσκα καὶ ἡ Τατιάνα περπατούσανε μαζὶ κάθε βρᾶδυ στοὺς κήπους, καὶ μιλούσανε στὴν καλύτερη ἀπ' ὅλες τὶς γλῶσσες, τὴν γλῶσσα τῆς πρώτης ἀληθινῆς ἀγάπης, ποὺ δὲν εἶνε γλῶσσα, ἀλλὰ μελῳδία ἀπὸ κομμένες φράσεις καὶ ψιθύρους, μιὰ γλῶσσα τόσο ὄμορφη κι' ἐκφραστική,ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ γραφῇ.

Μετὰ τὸ θέρος, τὴν ἀρχὴ δηλαδὴ τοῦ φθινοπώρου,ἐπρόκειτο νὰ παντρευθοῦν. Τοὺς εἶχε παρουσιασθεῖ ἀλήθεια κάποια μικρὴ δυσκολία χρηματική. Ὁ πατέρας τῆς Τατιάνας θέλησε νὰ τοῦ δώσῃ ὁ Πετράσκα ὡρισμένο χρηματικὸ ποσόν, ὄχι καὶ πολὺ μεγάλο· ἀλλὰ βρέθηκαν τὰ χρήματα καὶ ἡ δυσκολία ἔφυγε ἀπ' τὴ μέση. Ἄλλα ἐμπόδια στὴν ἕνωσί τους δὲν φανερώθηκαν· ὅλοι ἦτανε σύμφωνοι· κι' ὁ Πετράσκα δὲ σκεφτότανε πιὰ καθόλου τοὺς μακρυνοὺς τόπους, καὶ ξέχασε τελείως τὰ παλιά του ὄνειρα ποὺ τοὔχε φέρει ὁ κόμης Μόντε-Χρῆστος.

. . . . . .

Ἦτανε μέσα Αὐγούστου· μιὰ μέρα, ὁ μαραγκὸς διατάχθηκε ἀπὸ τὸν κτηματία νὰ φτιάξῃ μιὰ μικρὴ ξύλινη σκάλα, καὶ νὰ πάῃ νὰ τὴν τοποθετήσῃ σ' ἕνα ὁρισμένο μέρος τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ,γιὰ τὴν εὐκολία ἐκείνων ποὺ κάνανε μπάνιο στὸ ποτάμι. Σὲ λίγο ὁ μαραγκὸς κι' ὁ βοηθός του Πετράσκα εἶχανε τελειώσει τὴ σκάλα, κι' ἕν' ἀπόγεμα ὁ Πετράσκα πῆγε μὲ τὸ καροτσάκι τοῦ μαραγκοῦ στὸ ποτάμι γιὰ νὰ στερεώσῃ τὴν σκάλα στὴ θέση της. Τὸ ποτάμι αὐτὸ ἦτανε πλατὺ κι' οἱ ὄχθες του κατάφυτες, γιατὶ περνοῦσε ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ δάσους. Καὶ ἐπειδὴ στὶς ὄχθες εἶχε λάσπες, καλάμια, κι' ἄλλα χόρτα ψηλά, ἀπ' αὐτὰ ποὺ βγαίνουνε σὲ τέτοια μέρη, ἦτανε δύσκολο ἕνας ποῦθελε νὰ κολυμπήσῃ νὰ πέσῃ στὸ νερό.

Ὁ Πετράσκα στερέωσε τὴ σκάλα στὴ θέση ποὺ ἔπρεπε—ἐκεῖ ἀκριβῶς ποὺ ἀραιώναν τὰ δέντρα καὶ τελείωνε τὸ δάσος.

Ἦτανε μέρα ἥσυχη καὶ συννεφιασμένη· ἀέρας δὲ φυσοῦσε· τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ ἦτανε σᾶν τὸ λάδι, καὶ στὸ σταχτὺ βαρυσυννεφιασμένον οὐρανὸ φαινόντουσαν ποὺ καὶ ποὺ λίγες μικρὲς γαλανὲς βοῦλες.

Ἀφοῦ τελείωσε ὁ Πετράσκα τὴ δουλειά του, κάθισε ἀπάνω στὴ σκάλα κι' ἄρχισε νὰ φτιάχνῃ ἕνα τσιγάρο, κυττάζοντας τὸ σταχτὺ νερό, τὸ βαρὺ σᾶν λάδι, καὶ τὶς ἰτιὲς τῆς ὄχθης.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἐνῷ αὐτὰ εἶχε στὸ νοῦ του, κουσε δύο παράξενους ἤχους, ὀξεῖς καὶ διαπεραστικούς.

Κύτταξε κατὰ πάνω. Ἕνα μεγάλο πουλί, ἀπὸ κεῖνα ποὺ βρίσκονται στὰ ποτάμια, εἶχε περάσει ἀπάνω ἀπ' τὸ γκρίζο νερὸ τοῦ ποταμοῦ. Ὁ Πετράσκα ἔβαλε μιὰ φωνή· καὶ τὸ πουλὶ τρομαγμένο ξαναπέρασε ἀντιθέτως τὸ ποτάμι πετῶντας χαμηλὰ καὶ ἐγγίζοντας τὸ νερὸ κρύφτηκε στὰ δέντρα τῆς ἀπέναντι ὄχθης τοῦ ποταμοῦ.

Πέρασε λίγη ὥρα καὶ ὁ Πετράσκα ἄναψε κι' ἄλλο τσιγάρο. Σὲ λιγο, ἄκουσε πάλι δυὸ διαπερασταικοὺς ἤχους· κι' ἀμέσως, τὸ ἴδιο πουλὶ πέρασε τὸ νερό· αὐτὴ τὴ στιγμὴ κρατοῦσε στὸ στόμα ἕνα ψαράκι. Καὶ χάθηκε στὴν ὄχθη ποὺ καθόταν ὁ Πετράσκα, λίγο πιὸ κάτω.

— Κᾶπου δῶ κοντὰ θᾶχῃ τὴ φωλιά του, σκέφθηκε ὁ Πετράσκας. Καὶ μ' αὐτὴ τὴ σκέψη θυμήθηκε ὅτι εἶχε ἀκούσει πὼς κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ πάρῃ ἀνέπαφη τὴ φωλιὰ ἑνὸς πουλιοῦ σὰν κι' αὐτό, Γιατὶ κι' αὐτὸς νὰ μὴ δοκιμάσῃ, τώρα ποὺ τοῦτυχε εὐκαιρία· θᾶτανε ὡραία ἔκπληξις γιὰ τὴν Τατιάνα.

Σηκώθηκε λοιπὸν καὶ προχώρησε μὲ προφύλαξη ἀνάμεσα στοὺς θάμνους καὶ στὶς ἰτιὲς τῆς ὄχθης, προσέχοντας νὰ μὴν κάνῃ καθόλου κρότο. Νόμισε πὼς θυμότανε τὸ μέρος ὅπου τὸ πουλὶ εἶχε κρυφτεῖ.

Καθὼς περπατοῦσε σιγά—σιγά, παρατήρησε ὅτι οἱ θάμνοι γινόντουσαν ὅλο καὶ πειὸ πυκνοί, κι' ὅτι τὸ μονοπάτι ποὺ ἀκολουθοῦσε ὅσο πήγαινε καὶ στένευε καὶ σκοτείνιαζε. Εἶχε μπῇ πιὰ μέσα στὸ δάσος.

Ἐξακολουθοῦσε νὰ προχωρῇ χωρὶς νὰ σκέπτεται ποὺ πήγαινε, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι κόντευε νὰ φθάσῃ στὸ μέρος ὅπου εἶδε νὰ κρύβεται τὸ πουλί. Ἄξαφνα ὅμως, κατάλαβε πῶς εἶχε προχωρήσει πολύ. Καὶ θὰ εἶχε περπατήσει πολλὴν ὥρα, γιατὶ ἄρχισε νὰ σκοτεινιάζῃ.. Ἢ μήπως ἐπρόκειτο νὰ βρέξῃ ;

Ἡ κουφόβραση ἦταν ἀνυπόφορη. Σταμάτησε καὶ σκούπισε τὸ μέτωπό του μὲ τὸ μαντῆλι του, καὶ κύτταξε γύρω του.

Ἦταν ἀδύνατο νὰ φτάσῃ στὸ ποτάμι ἀπὸ κεῖ ποὺ βρισκότανε τώρα· γιατὶ τώρα τὸν ἐχώριζε ἀπ' τὸ ποτάμι ἕνα χαντάκι γεμᾶτο βαλτόνερα. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ γυρίσῃ πίσω ἀπ' τὸν ἴδιο δρόμο ποὖχε ἔρθει, καὶ προσπάθησε νὰ βρῇ αὐτὸ τὸ δρόμο.

Ὅσο πήγαινε καὶ σκοτείνιαζε θὰ βράδυασε, συλλογίστηκε,γιατὶ δὲν ἔβλεπε νὰ βρέχῃ.

Ἄξαφνα, ἄκουσε πάλι ἕναν ἦχο· τοῦ φάνηκε πῶς ἔμοιαζε κάπως μὲ τὴ φωνὴ τοῦ πουλιοῦ... Μήπως ἦτανε πάλι τὸ ἴδιο πουλί ;

Σταμάτησε πάλι καὶ περίμενε νὰ ξανακούσῃ. Κι' ἀμέσως, ὄχι καὶ πολὺ μακρυά του, ἀνάμεσα στοὺς θάμνους, ἄκουσε καθαρὰ ἕνα γέλιο, ἕνα γέλιο γυναικεῖο.

Σκέφτηκε ἀμέσως μήπως ἦταν ἡ Τατιάνα· ἀλλὰ τὸ γέλιο αὐτὸ δὲν ἔμοιαζε μὲ τὸ δικό της... Ἄκουσε τότε κάτι νὰ σαλεύῃ ἀνάμεσα στοὺς θάμνους καὶ τὰ ψηλὰ χόρτα ποὖτανε ἀρισιερά του· προχώρησε πρὸς τὰ ἐκεῖ καί, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἔφτασε στὸ ποτάμι. Ὁ ἥλιος εἶχε δύσει πίσω ἀπ' τὸ δάσος· ὁ οὐρανὸς ἦτανε σταχτὺς σὰν τὸ ποτάμι, καὶ δὲ φαινότανε καμμιὰ λάμψη πρὸς τὸ μέρος ποὺ εἶχε βασιλέψῃ ὁ ἥλιος· ἡ ὥρα, φαίνεται, ἦτανε προχωρημένη. Δὲν ἔβλεπε ἄλλο τίποτα, ἀπὸ τὰ δέντρα, τὰ ψηλὰ χόρτα καὶ τὸ μολυβένιο νερὸ τοῦ ποταμοῦ· δὲν ἀκουγότανε κανένας ἦχος· δὲν φαινόταν οὔτ' ἕνα σημάδι στὸ νερό, οὔτ' ἕνας ψίθυρος δὲν ἐρχόταν ἀπ' τὸ δάσος...

Ἄξαφνα, ἄκουσε πάλι πίσω του τὸ ἴδιο γέλιο... Γύρισε ἀμέσως καὶ εἶδε μιὰ γυναῖκα ἀνάμεσα στοὺς θάμνους· τὰ μάτια της ἦτανε μεγαλα, ὁλοπράσινα, καὶ λυπημένα· τὰ μαλλιά της ξανθά, ἄταχτα κι' ἀχτένιστα· φοροῦσε ροῦχα ὁλόλευκα καὶ ἦτανε πολὺ χλωμή, σᾶν πεθαμμένη...

Τὸν κυττοῦσε καλὰ - καλὰ στὰ μάτια, μ' ἕνα βλέμμα ἀπλανὲς· τοῦ χαμογέλασε, καὶ φανήκανε τότε δόντια ὁλόασπρα κι' ὅταν χαμογέλασε, καμμιὰ ἔκφρασι δὲ φάνηκε στὰ μάτια της, καμμιὰ λάμψη δὲν ἐφώτισε τὸ λυπημένο πρόσωπό της· τὰ μάτια της εἶχαν ἕνα βλέμμα θολό, παράδοξο, μυστηριῶδες καὶ ἀπαίσιο, σὰν τὰ μάτια τοῦ νεκροῦ· ἡ ὄψη τοῦ προσώπου της ἔδινε τὴν ἐντύπωση ἑνὸς πνιγμένου ἀνθρώπου.

Εἶδε μιὰ γυναῖκα μέσ' στοὺς θάμνους.

Γέλασε πάλι μὲ τὸ ἴδιο μυστηριῶδες γέλιο, καὶ κρύφτηκε μέσα στοὺς θάμνους καὶ τὰ ψηλὰ χόρτα τοῦ βάλτου. Ὁ Πετράσκα ἔτρεξε ἀπὸ πίσω της, ἀλλά, ἂν καὶ ἦτανε πολὺ κοντά της τὴν ὥρα ποὺ τὴν εἶδε, τὴν ἔχασε ἀμέσως, σὰν νὰ τὴν εἶχε καταπῇ ἡ γῆ.

— Θᾶτανε νεράϊδα, «ρασσάλκα» ὅπως τὶς λένε ἐδῶ, σκέφτηκε τότε τρομαγμένος ὁ Πετράσκα, κι' ἀνατρίχιασε μ' αὐτὴ τὴ σκέψη. Θᾶναι ἀπ' αὐτὲς ποὺ πιστεύει ὁ κόσμος, καὶ ποὺ τόσες φορὲς ἔχω ἀκούσει τὸν κόσμο νὰ λέῃ πῶς γυρίζουνε στοὺς βάλτους καὶ στὰ δάση καὶ στὰ ποτάμια.

Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη του σκέψη· ἀλλ' ἔπειτα, ἀμέσως σχεδόν, μόλις χάθηκε ἡ ὀπταδία, σκέφτηκε σοβαρώτερα.

— Δὲν εἶνε δυνατό, εἶπε μεσα του, μονάχα οἱ γυναῖκες πιστεύουνε τέτοια πράγματα· δὲν μπορεῖ θᾶτανε καμμιὰ γυναῖκα, ἴσως τρελλή, ἴσως μεθυσμένη...

. . . . . .

Ἀπὸ κεῖ ὁ Πετράσκα πῆγε στὸ μέρος ὅπου εἶχε βάλει τὴ σκάλα, μπῆκε στὸ καροτσάκι του, καὶ ἔφυγε γιὰ τὸ χωριό.

Ἡ ἄλλη μέρα ἦτανε Κυριακὴ καὶ ἡ Τατιάνα πρόσεξε πὼς ὁ Πετράσκα τῆς φερότανε διαφορετικὰ τώρα· εἶχε ἀλλάξει... ἦτανε μελαγχολικός, καὶ φαινόταν ἀφηρημένος. Τὸν ἐρώτησε τὶ εἶχε καὶ δὲν φαινότανε καὶ τόσο καλά· τῆς εἶπε—ψέμματα — πὼς τὸν

ΑΠΟ ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΑΠΩΝΙΚΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

[Ἀπὸ τὴν περίφημη συλλογὴ τοῦ Jacques Guibert]

Ἀγάπη

Εὐλογημένη, εὐλογημένη νἆναι ἡ ὥρα ἐκείνη...
Κάτι στιγμές...
Μ' ἄνθια,λουλούδια ντύνεται ὁ νοῦς μου...
Ὦ ! τὶ στιγμές !...
Νά ! Ἡ βάρκα σου περνάει τὸ ποταμάκι...
Παντοῦ γαλήνη, σιωπή !... Μον' ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ Σελήνη...
Καὶ σὺ περνᾶς... ἀθόρυβα, γλυκά...
Ὁ κόσμος, ἡ ζωή, ὁ θάνατος !...
Μὰ τὶ μὲ νοιάζει... τί !...
Ἐσὺ περνᾶς... καὶ σὲ κυττοῦνε...

***

Νύχτα χαρᾶς

Ἂς ἑορτάσουμε ἀπόψε τὴ χαρά μας!..
Εἶσαι ὡραία, ἀγνή, λευκή...
Νά ! τὰ λουλούδια τοῦ κήπου μᾶς προσμένουν...
Δὲς πὼς γελοῦν ἀπόψε, δὲς πὼς γελοῦν τὰ λουλούδια...
Μιὰ νύχτα εἶνε ποὺ μᾶς μένει...
Αὔριο οἱ ἔννοιες, οἱ φροντῖδες...
Μὴ σκέπτεσαι... Μιὰ νύχτα εἶνε ἀπόψε...
Μεῖν' ἔτσι ὡραία, ἀγνή, λευκὴ...
...Καὶ γέλα, γέλα...
Ἀπόψε ὅλα, ὅλα γιορτάζουν τὴν χαρά μας...

***

Ἀνάμνηση

Τὶ χρόνια ἀλήθεια ! τὶ χρόνια περασμένα...
Τὸ βράδυ ἐκεῖνο !...
Ἀγάπη μου, χλωμή μου ἀγάπη...
Πῶς τρέμω ; Τί ;... Γιατί :
...Μὴ μ' ἀγγίζεις καὶ δὲν κλαίω, δὲν γελῶ...
Τὴν ἄνοιξη προσμένω πάντα...
...καὶ δὲν κυττῶ, δὲν σὲ κυττῶ στὰ μάτια...
Ὦ ! εἶνε πικρὴ ἡ ἀνάμνηση τοῦ παρελθόντος...

***

Χωρισμὸς

Καὶ τώρα ;...
Ἂς ράνουμε τὸ δρόμο τοῦ παρελθόντος μὲ τὰ στερνὰ ροδοπέταλα τῆς ἀγάπης... Θὰ φύγω...
Φωνές, κάτι γλυκὲς φωνές... Ἀκοῦς ;...
Κάτι βιολιὰ μακρυά μας κλαῖνε...
Κι' ἐγώ... ποιὸς εἰμ' ἐγώ ;
Καὶ ἐσύ ;... ποιὰ εἰσ' ἐσύ ;...
...Ὦ ! πὼς περάσανε τὰ χρόνια...
Τώρα ὁ χειμῶνας ὁ κρῦος χειμῶνας φτάνει...
Καὶ ἀλλοίμονο !—ὁ χωρισμός...
Θὰ φύγω—φεύγω...
Ἀντίο γιὰ πάντα κόρη,ὡραία...

Μετάφρ. **Τάκη Λιακέα**

πονοῦσε τὸ κεφάλι του.

Τἀπόγεμα, κατὰ τὶς πέντε, μόλις ἄρχιζε νὰ βραδιάζῃ, ἐνῷ σκεκότανε μαζύ της ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι της, τῆς εἶπε ὅτι ἔπρεπε νὰ πάῃ στὸ ποτάμι γιὰ δουλειά.

— Μὰ εἶνε Κυριακὴ σήμερα, εἶπε ἡ Τατιάνα.

— Κἄτι ξέχασα χτές, τῆς εἶπε, πρέπει νὰ πάω...

Ἡ Τατιάνα τὸν ἐκύτταξε καλὰ-καλά, καὶ σὰν νὰ κατάλαβε ὅτι αὐτὰ ποὺ τῆς ἔλεγε ἦταν ψέμματα κι' ὅτι δὲ θἄκανε καλὰ νὰ πάῃ στὸ ποτάμι, τὸν παρακάλεσε νὰ μὴν πάῃ. Ὁ Πετράσκα γέλασε τότε καὶ τῆς εἶπε πὼς θὰ γύριζε γρήγορα. Ἡ Τατιάνα ὅμως δὲν τὸν ἄκουγε· ἄρχισε νὰ κλαίῃ, καὶ γονατιστὴ τὸν παρακαλοῦσε νὰ μείνῃ. Τότε ὁ Πετράσκα θύμωσε καὶ τῆς φέρθηκε κἄπως ἄσχημα· τῆς εἶπε νὰ μὴν τὸν σκοτίζῃ μὲ τὶς κουταμάρες της...

Τέλος, ἡ Τατιάνα ὑπεχώρησε καὶ τὸν ἄφισε νὰ φύγῃ, μὲ μεγάλη της λύπη. Ἦταν βέβαιη πὼς κἄτι κακὸ θὰ συνέβαινε.

. . . . . .

Εἶχε φτάσει ὀχτὼ ἡ ὥρα, καὶ ὁ Πετράσκα δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμη· καὶ δὲ γύρισε καθόλου αὐτὸ τὸ βράδυ...

Τὸ πρωΐ, ὁ μαραγκός, μαζὺ μὲ δυὸ ἄλλους φίλους του, ξεκινήσανε γιὰ τὸ ποτάμι γιὰ νὰ τὸν βροῦνε, νὰ μάθουνε καὶ νὰ δοῦνε τὶ ἔγινε...

Τὸν βρήκανε πεσμένο στὰ ρηχὰ νερά, κοντὰ στὰ σκαλιὰ ποὺχε φτιάξει : εἶχε πνιγεῖ.

Πῶς ἔγινε αὐτό, κανεὶς δὲν ἔμαθε ποτέ...

. . . . . .

Ὅλη τὴ νύχτα ποὺλειπε ὁ Πετράσκα, ἡ Τατιάνα δὲν εἶχε πῆ λέξι, οὔτε τῶχε κουνήσει καθόλου ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της· καθότανε καὶ τὸν περίμενε.

Μόνο ὅταν τὸν φέρανε μὲ τὸ κάρρο ἀπ' τὸ ποτάμι ποὺ ἔσταζε νερό, ἡ Τατιάνα κουνήθηκε.

Κι' ὅταν τὸ εἶδε, γέλασε μ' ἕνα γέλιο ἀπαίσιο, καὶ τὸ φῶς τοῦ λογικοῦ ἔφυγε ἀπὸ τὰ μάτια της· τῆς ἔμεινε μόνο ἕνα βλέμμα ἀπλανές. Ἡ Τατιάνα ἔχασε τὸ λογικό της γιὰ πάντα

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Τ. Π.

Εὔμορφη δὲν εἶνε, ἀλλὰ ἔχει μάτια σαγηνευτικὰ σ' ἕνα συνδυασμὸ πολὺ ἐπιτυχημένο μπλὲ καὶ γκρίζο. Ἐπιδερμὶς λεπτὴ καὶ διαφανής. Σειρὰ μαργαριταριῶν τὰ δόντια της. Ἡ μελαγχολία ποὺ ζωγραφίζεται στὸ πρόσωπό της ἐξιδανικεύει τὴ φυσιογνωμία της. Ἐκτάκτως κοκέττα ὅσον ἀφορᾶ τὴν ἐπιμέλεια τοῦ ντυσίματός της, ἡ ἐμφάνισίς της σᾶς δίνει τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς φρεσκοκομένου καὶ ἀρωματισμένου λουλουδιοῦ ποὺ διατηρεῖ ἀκόμη τὰ ἴχνη τοῦ λουτροῦ ἀπὸ τὴν πρωϊνὴ δροσιά. Τὸ λινό της πρωϊνὸ φόρεμα εἶνε πάντοτε καθαρὸ καὶ ἀτσαλάκωτο, ὅπως βγῆκε ἀπὸ τὸ ἐμπορικό. Στὸ φέρσιμό της ἔχει κάτι παιδιακίστικο καὶ ἀφελές, τὸ γέλιο της εἶνε σπάνιο, ἀλλὰ εἰλικρινὲς καὶ εὐχάριστο. Ταξειδεύει πολὺ συχνὰ στὸ Παρίσι ὅπου ἔχει περάσει πολλὰ χρόνια καὶ παρακολούθησε μαθήματα τῆς Σορμπόν. Ὑπὸ κοσμικὴν ἔποψιν εἶνε μᾶλλον ἀγρίμι καὶ ὅταν ἔχει δεξίωσι βραδυνὴ στὸ σπίτι της, κάθε τόσο ἀπουσιάζει διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὰ κενὰ τοῦ ὕπνου της. Τύπος σοὐϊγκένερις, πολὺ προσφιλὴς σὲ ὅσους τὴν γνωρίζουν.

Ἡ Μονταὶν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Αἱ ἱπποδρομίαι τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἔγειναν ἀφορμὴ νὰ συγκεντρωθῇ ὁλόκληρος ἡ Ἀθηναϊκὴ κοινωνία καὶ νὰ παρελάσουν ἀπὸ τὴν πελούζ αἱ γνωστότεραι Ἀθηναϊκαὶ κομψότητες, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκατελέγοντο κ. Κογιαβίνα ἀνσάμπλ βαθύχρυσον, κ. Ρούσσου ἐξαιρετικὰ εὔμορφη, κ. Μπακοπούλου ἔφερεν συμπαθεστάτην τουαλέττα ἐμπριμὲ κρὲπ-ντὲ-σὶν λευκὴ καὶ μὼβ σὲ τρεῖς τόνους, γαρνιρισμένη ἐπίσης μὲ τρεῖς τόνους μὼβ ζωρζέττ, κ. Μακρυγιάννη - ἐκ Πατρῶν – ἑλκυστικὴ φυσιογνωμία, φόρεμα μαῦρο ζωρζέττ, κ. Κιραβοκυροῦ—ἐκ Κων)πόλεως—μαύρη τουαλέττα πολὺ σὶκ γαρνιρισμένη ρόζ,καπέλλο κανναστὲ μαῦρο ψάθινο, κ. Καυτατζόγλου φουλάρι μπλὲ καὶ ἄσπρο, κ. Ψάθη νοστιμωτάτη, φόρεμα ἁπλούστατον ὅσον καὶ κομψὸν μπλὲ ἄσπρο, κ. Ἐσμὲ Μεταξᾶ ὅπως πάντοτε πολὺ σκερτσόζικο ντύσιμο ζωρζέττ μπὲζ ἐμπριμὲ λουλοῦδι ἀγροῦ, καπέλλο μικρὸ ψάθινο μπέζ, κ. Ἑλένη Σταΐκου ἑνὰ ἁπλούστατον φόρεμα ἄσπρο, καζάκα καὶ φοῦστα κρὲπ-ντὲ-σὶν ποὺ ἐτόνιζεν περισσότερον τὴν ἐμμορφιά της, Δὶς Μπενάκη τουαλέττα ἰδιόρρυθμη ἀπὸ τοῦλι καὶ δαντέλλα σωντρόν, κ. Α. Χωρέμη ἀνσάμπλ ροζάτρ, κ. Ψωρούλα φόρεμα ἰδιότυπον ρουμανικὸ κέντημα λευκὸ καὶ μαῦρο, κ. Κοσμαδοπούλου τουαλέττα λαβάντ ζωρζέττ καὶ μπὲζ καπέλλο, Δὶς Σκλαβούνου ἐντελῶς κουκλίστικο σύνολον ρὸζ κρὲπ-ντὲ-σὶν μὲ μικρὰ βολάν, κἀπ ἀπὸ κρὲπ-ντὲ-σὶν σᾶξ ἐμπριμέ, καπέλλο μικρὸ βελουδένιο ρόζ, κ. Ζάχου πολὺ ἐμμορφη μὲ ζωρζέττ ροζάτρ.

— Ἕνα μπουκέτο ἀπὸ ὁλόδροσα ἐμψυχα λουλούδια, Δὶς Κυβέλη Χρυσοβέργη, τουαλέττα ἐμπριμὲ μορντορὲ ψάθινο μεγάλο καπέλλο στὴν ἴδια ἀπόχρωσι, Δὶς Ἀσπασία Καπιτσίνη φόρεμα καὶ μαντὼ ρὸζ ζωρζέττ, Δὶς Ἑλένη Χριστοφῆ μαῦρο φόρεμα καὶ μπερὲ βελουδένιο.

— Τὸ παρελθὸν Σάββατον γκάρντεν-πάρτυ παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Ν. Νικολαΐδη. Μέσα σ' ἕνα λουλουδένιο πλαίσιο γκρούπ ἀπὸ κομψὲς κυρίες καὶ δεσποινίδες. Μερικὰ τραπέζια μπρίτζ· τὰ καρρὲ ἀποτελοῦντο ἀπὸ φανατικὲς θιασώτιδες.

— Ξεχωρίζοῦν ὑπὸ ἔποψι κομψότητος καὶ ἐμορφιᾶς Δὶς Νικολαΐδη μπὲζ λένζερὶ τουαλέττα, κ. Δ. Ἀλεξανδρίδη θαυμασία τουαλέττα ρὸζ ζωρζέττ καὶ μουσσελίνα γαρνιρισμένη μπροντερὶ ἀγκλαίζ, κ. Ἀλ. Ἰωαννίδη ἀνσάμπλ πράσινο, κ. Δημητριάδη τουαλέττα ρὸζ λενζερὶ καὶ κἀπ ἀπὸ κρεπαλγκὰ κόκκινη, καπέλλο κόκκινο.

— Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην μαστίχα σὲ μιὰ μαγευτικὴ ταράτσα παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ Ἀποστολίδη. Χάρις σ' ἕνα διάκοσμο, ποὺ τὸν διέκρινε γοῦστο σπάνιο, ἡ ταράτσα εἶχε μεταβληθεῖ σὲ ὑπαίθριο σαλόνι. Ἕνα μεγάλο ντιβάνι, ψάθα ἀνθόσπαρτη ριγμένη κάτω, ἕνα μεγάλο παραβὰν ἰαπωνέζικο, κοντὰ ἕνα ντιβάνι πέτσινο μὲ ὡραιόχρωμα μαξιλάρια, μολυθρόνες ἀναπαυτικές, τραπέζια κομψά, γύρω ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶχαν συγκεντρωθεῖ θιασώτιδες τοῦ ραμὶ καὶ τοῦ μπρίτζ. Λουλούδια παντοῦ.

— Ἡ ἀτταχεὶὸν τῆς ἀνωτέρω ἐκλεκτῆς συγκεντρώσεως ἦτο μία ὡραιοτάτη νοομάντις καὶ χειρομάντις, ἡ Δὶς Μ. Γ. ἐκ Κων)πόλεως ἡ ὁποία κατώρθωσε νὰ μαντεύσῃ τὰ πλέον ἀπόκρυφα μυστικὰ ὅσων ἀπευθύνθησαν στὴ μαντική της δύναμιν.

— Παρευρέθησαν κ. καὶ κ. Κοντογιάννη μπὲζ ἐμπριμὲ κομψὴ τουαλέττα, κ. καὶ κ. Νικολοπούλου μαύρη καὶ λευκὴ ζωρζέττ, κ. Μάτσα τουαλέττα μπέζ, κ. Δ. Τριανταφυλλίδη τουαλέττα κομψὴ βιολὲ καὶ λευκή, κ. Περίδη τουαλέττα ρὸζ μώβ, κ. Ζαρίφη τουαλέττα κομψοτάτη πράσινη καὶ λευκὴ καπέλλο λευκό, Δὶς Ἀντωνοπούλου κοκέττικο ἀνσάμπ μπλὲ λαβάντ.

Ἡ Μονταὶν

ΠΑΡΑΣΗΜΟΦΟΡΙΑΙ

Ἡ Α. Μακαριότης ὁ Παναγιώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Δαμιανός, ηὐδόκησεν ν' ἀπονείμῃ τὸν Σταυρὸν μετὰ στέμματος τοῦ Τάγματος τῶν Ὀρθοδόξων Σταυροφόρων τοῦ Παναγίου Τάφου εἰς τὸν κ. Γεώργιον Μ. Λογοθέτην πρώην Πταισματοδίκην καὶ εἰς τὸν κ. Εὐάγγελον Ἀρ. Παρτσακόπουλον δικηγόρον ἐν Θεσσαλονίκῃ.